

- Можеби затова най-горцата птица не търпи около себе си никакъв съперник. И предварително разчиства простора си, за да му бъде неоспорван господар... - казва главният соколар. - Чували ли сте за кресливия орел? Орлицата му снася през май само две яйца. След месец и половина се излупва първото орле. Подир няколко дена и второто. Ала то не живее никога повече от пет дни. По-голямото не му дава да се храни и го задушва на тъното на гнездото.

- А колко е хубаво когато две орлета растат заедно и си помагат един другиму, както Асен и Петър, както Иоан Асен и Александър, както Данило и Василко... - отново се обади монахът и добави като гледаше с ласкава настойчивост руския княз - твоите вуйчовци ще се завърнат някога в Киев, а родината ви ще бъде свободна и велика...

Навън отново се зачу шумната радост на загарите и момчетата. Конете цвилеха нетърпеливо. Яков се огледа наоколо си. Мъжът в тъмното вълнено расо беше изчезнал. Той попита севастократора кой е човека към когото царят се отнася с такава почит.

Александър го изглежда изпитателно. Да му каже или не? Малцина знаеха кой бе загадъчният гост, който рядко се вестяваше на царските забави, повече зает да пише и чете или да води дълги разговори със самодържеца.

Яков чакаше. И севастократорът реши че може да му се довери.

- Той е един от свършените богомили. Бежанец като теб. Напуснал е замъка Монсегър в фрушката земя. Там е непристъпното гнездо на катарите. Кулите на замъка се виждат от тридесет поприца далеч. Той донесе в България тайните богомилски книги, съкровището на влбигойците, пренесени преди много години от нас в западните земи. Защото във фрушката земя сега е размирно. Папата преследва, заедно с властелите от север, вжните, като ги обвинява в еретичество... Докато пък френският крал, заедно вжзв със северните си феодали ламти за богатите вжни земи. Никъде людете не искат да живеят в обич и мир. Всичко жадува за грабеж и насилие. А тук българският цар прави всичко, което